

Naši in tuji grobovi.

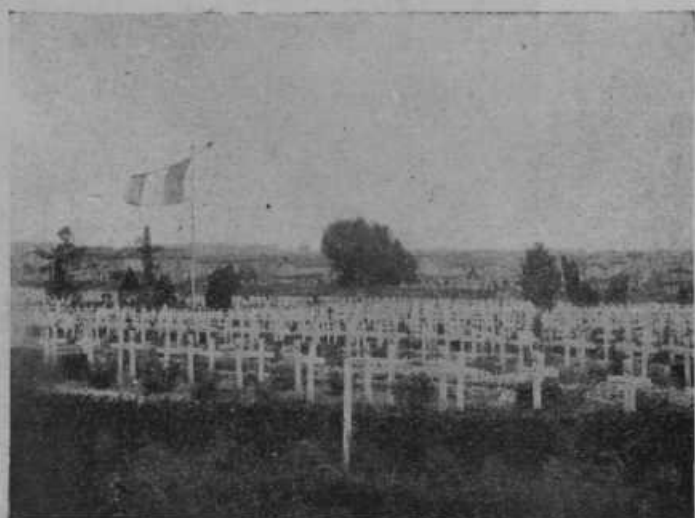
Grob dr. Antona Medveda, profesorja in slovitega pridigarja v Mariboru.

teh dneh. Mati je zgubila sina, šel je daleč od nje na vojsko, žena je zaman čakala, da se vrne mož in jo objame, otroci, ki še očeta prav poznali niso, ne bodo ga poznali, prijatelji zaman pričakujejo prijatelja. Grenko nam je v mislih na nje, zato jokamo. A v svojem joku jecljajoče molimo in prosimo za svidenje tam onkraj groba: »Oče naš, ki vidiš naše hrepenenje po onih naših dragih, daj jim večni mir in pokoj, nam pa milost, da se z njimi snidemo pri Tebi. Amen!« — Grobovi naši in tuji nas vsaj enkrat vsako

Koliko jih je bilo pred nami in koliko jih bo še za nami?! Kdo bi jih preštel?! Miliyarde ljudi je že bilo in miliyarde jih še bo na tem ubogem, bornem in žalostnem svetu. Kako malo pomeni vsak sam od nas med tistimi množicami, ki so bile in še bodo! Listič v vetru jesenskem je nekaj in nič več nismo mi. Pridemo in gremo. Z jokom smo prišli in z jokom bomo odhajali. Kakor so odšli oni naši dragi, za katerimi smo se žalostili, ko so nas njih telesni ostanki zapustili. Pri grobovih svojcev se jokamo, ko se spomnimo, da jih ni več. In se ne spomnimo, da je lepše njim, ki so odšli po svoje plačilo. Nimajo z zemeljskimi malenkostmi skrbi, vsakdanje jeze ne poznajo. Onstran groba jim je lepše! Saj uživajo nebeško veselje in gledajo obličje Večnega! — In vendar se katoličani vsako leto vsaj enkrat z žalostjo spominjamo svojih rajnih. Morda je žalost v nas le bolj iz spomina na nje, morda smo žalostni zato, ker smo jih radi imeli, pa jih ni več, da bi jim ljubezen izkazovali. Ali smo mogoče žalostni ob spominu na njihovo trpljenje v življenju in še nas spremlja usmiljenje. Saj nam je še vedno v spominu najbrž njihova smrt v daljni tujini, da jim nismo mogli očii zapreti za zadnje spanje in jim ne moremo groba okrasiti v

Nagrobni kamen dr. Karla Verstovška, člana narodnega sveta v Ljubljani.

leto spomnijo, da smo nič tukaj na zemlji. Vsak sam in vsi, ki smo, bomo svet zapustili. Vsi se bomo povrnili v prah, iz katerega smo prišli. V grob bomo morali, morda bodo jokali za nami in molili za svidenje. Mi pa: Kaj bo onkraj groba? Ali se bomo videli z drugimi pri večnem Očetu v nebesih?

Nagrobnik dr. P. Turnerja. Dr. Turner je prepotoval veliko sveta. Bil je pri vseh priljubljen in visoko izobražen mož. Umrli je leta 1925.

Na levi zgoraj: Spomenik šeststo tisoč padlim neznanim vojakom v trdnjavi Vo na francosko-nemški meji. Milijoni vojnih žrtev so, za katere ne vemo, kje počivajo in kje so ostale. Njihova topla kri je omočila zemljo, njihove kosti so raztresle granate in jih še v grob ni bilo mogoče položiti. Na njihovi gomili jim ne moremo prižgati lučk, je zrahljati in jim darovati cvetic. Le naše molitve jim poklanjamo in jih blagrujemo, da so se rešili tega posvetnega trpljenja.

Na desni zgoraj: Vojno pokopališče.

Na desni: Katakombe. Kristusovo mlado Cerkev so rimski cesarji kruto sovražili, ker je bičala njihovo razuzdanost in grešno življenje. Zato so silovito preganjali, trpinčili in morili prve kristjane. Ti so potem opravljali svoje verske obrede skrivaj. V okolici Rima so si izkopali rove, v katerih so lomili kruh, obenem pa so tukaj polagali svoje rajne k večnemu počitku. Ti rovi so se z leti razširili v več nadstropij in na kilometre daleč pod zemljo.

